

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3Tos/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120011040
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3120011040.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Dušana Krč-Šeberu a Mgr. Jána Odnogu, v trestnej veci proti odsúdenému C. G., nar. XX.X.XXXX v V., trvale bytom T. XXX/XX, V., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom, na neverejnom zasadnutí dňa 27. januára 2021, prejednal sťažnosť prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 19. novembra 2020, sp. zn. 1Pp/185/2020 a takto

rozhodol:

I. Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušuje sa v celom rozsahu uznesenie Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 1Pp/185/2020 zo dňa 19. novembra 2020.

II. Podľa § 66 odsek 1 písm. a), ods. 3 Trestného zákona sa odsúdený C. G., narodený XX. augusta XXXX, podmienene prepúšťa z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu trestným rozkazom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 0T/129/2018, zo dňa 02.06.2018 v spojení s uznesením Okresného súdu Trnava, sp. zn. 0T/129/2018, zo dňa 18.05.2020.

III. Podľa § 68 odsek 1 prvá veta Trestného zákona odsúdenému sa určuje skúšobná doba 12 (dvanásť) mesiacov.

IV. Podľa § 68 ods. 1 veta druhá Trestného zákona sa nariaďuje probačný dohľad nad odsúdeným vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov a podľa § 51 odsek 3 písmeno b) Trestného zákona sa odsúdenému ustanovuje obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok v skúšobnej dobe.

odôvodnenie:

Uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 19. novembra 2020, sp. zn. 1Pp/185/2020, bolo rozhodnuté tak, že podľa § 415 odsek 1 Trestného poriadku, § 66 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona sa odsúdený C. G., narodený XX. augusta XXXX podmienene prepúšťa z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 0T 40/2020 zo dňa 21.02.2020, trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 0T 129/2018 zo dňa 02.06.2018 v spojení s uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 0T 120/2018 zo dňa 18.05.2020. Podľa § 68 odsek 1 Tr. zákona okresný súd odsúdenému určil skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov s probačným dohľadom a podľa § 51 ods. 3 písm. b) Tr. zák. obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok v skúšobnej dobe.

Citované uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, pretože proti nemu prokurátor podal sťažnosť v neprospech odsúdeného do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po vyhlásení uznesenia. Dodatočne prokurátor sťažnosť písomne odôvodnil. V úvode odôvodnenia sťažnosti poukázal na výrokovú časť napadnutého uznesenia. Ďalej uviedol nasledovné:

„Dôvodom sťažnosti je najmä absencia materiálnej podmienky pre podmiennečné prepustenie. Obsahom napadnutého uznesenia prvostupňového súdu vyplýva, že u odsúdeného boli splnené všetky tri zákonné podmienky vedúce k podmiennečnému prepusteniu odsúdeného, t.j. formálna, materiálna, ale aj dôvodné očakávanie vedenia riadneho života odsúdeného na slobode. Poukázal na to, že u odsúdeného sa nejedná o mnohonásobného recidivistu, vo výkone trestu je prvýkrát, odsúdený bol doposiaľ len trikrát, pričom ide o odsúdenia z dávnej minulosti a hľadá sa na neho akoby nebol odsúdený. Argumentuje aj tým, že nesúhlasí s nedostatkami konštatovanými ústavom, pretože tieto automaticky nepredurčujú odsúdeného k ďalšiemu páchaniu trestnej činnosti.

Z hodnotenia riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby v Ilave vyplýva, že správanie odsúdeného počas výkonu trestu bolo na požadovanej úrovni, udržiava si dobrý vzťah s rodinou. Program zaobchádzania plní iba čiastočne, a to najmä v bode edukácia z dôvodu nekritického postoja k trestnej činnosti a k nadužívaniu alkoholu, kde bagatelizuje problémy s alkoholom. Mieru vlastného zavinenia minimalizuje, má snahu o jeho bagatelizovanie. V priebehu trestu nebol disciplinárne odmenený ani potrestaný.

Resocializačná prognóza odsúdeného je hodnotená ako menej priaznivá na základe stredného rizika sociálneho zlyhania, pričom rizikovými faktormi sú opakované páchanie trestnej činnosti, nekritický postoj k trestnej činnosti, alkoholová závislosť, výbušnosť - emocionálna nestabilita.

Záverom hodnotenia riaditeľ Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ilava konštatoval, že odsúdený čiastočne preukazuje splnenie podmienok na podmiennečné prepustenie a neodporučil jeho prepustenie. Na verejnom zasadnutí zástupca ústavu konštatoval, že u odsúdeného nedošlo ku žiadnym zmenám a zotrváva na hodnotení bez zmien.

Ako vyplýva ústav aj naďalej zotrval na už skôr prezentovaných existujúcich rizikových faktorov u odsúdeného, z ktorých sa nedá prijať záver o tom, že sa odsúdený skutočne napravil a dôvodne bude o neho možné očakávať, že v budúcnosti povedenie riadny život. Podľa tvrdenia zástupcu ústavu možno aj, naďalej dedukovať, že odsúdený má výrazné rezervy v správaní sa, kontrole emócií, čoho následkom môže byť nezvládnutie kontroly v správaní sa v záťažových psychických situáciách. Odsúdený podľa vyjadrenia ústavu nie vysporiadaný ani s nadužívaním alkoholu, neguje a bagatelizuje problémy s alkoholom, čo si v kontexte s jeho trestnou minulosťou, charakterom spáchanej trestnej činnosti a existujúcich rizikových faktoroch vyžaduje, aby odsúdený uložený trest vykonal. V prípade podmiennečného prepustenia by nebol naplnený účel trestu, a to zabrániť odsúdenému v páchaní ďalšej trestnej činnosti.

Zo zmyslu inštitútu podmiennečného prepustenia vyplýva, že podmiennečné prepustenie nie je automaticky udeľovanou odmenou za relatívne dobré správanie vo výkone trestu bez ohľadu na účel trestu. Tieto skutočnosti odôvodňujú podmiennečné prepustenie len vtedy, keď so zreteľom na ne, ale aj so zreteľom na ďalšie okolnosti, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnená nádej, že odsúdený bude viesť aj na slobode riadny život a nie je tu pre spoločnosť príliš veľké riziko recidívy. Vzhľadom na uvedené som toho názoru, že u odsúdeného nie je možné dôvodne predpokladať, že v budúcnosti povedie riadny život, a preto pre jeho podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nie sú splnené zákonné predpoklady.

Vzhľadom na vyššie uvedené a v r h u j e m, aby Krajský súd Trenčín napadnuté uznesenie Okresného súdu v Trenčíne spisová značka 1Pp 185/2020 zo dňa 19.11.2020 zrušil a uložil Okresnému súdu v Trenčíne, aby vo veci znovu konal a rozhodol“.

Krajský súd v Trenčíne, ako nadriadený súd, na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 písm. a), b) Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré im predchádzalo. Na základe svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora je dôvodná i keď z iných dôvodov.

Krajský súd na základe preskúmania konania, predchádzajúceho vydaniu napadnutého uznesenia, nezistil v postupe okresného súdu chyby procesného charakteru, pre ktoré by mali byť zrušené sťažnosťou obvineného napadnuté výroky uznesenia okresného súdu z dôvodu samotnej existencie takýchto procesných pochybení aj bez následného pristúpenia k prieskumu správnosti samotných napadnutých výrokov. V konečnom dôsledku krajský súd konštatuje, že existencia takýchto procesných väd v konaní, predchádzajúcom vydaniu napadnutého uznesenia, nie je v dôvodoch podanej sťažnosti ani vytýkaná.

Podľa § 66 ods. 1 Tr. zákona súd môže odsúdeného podmienene prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody,

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody,

c) ak ide o osobu odsúdenú za zločin, ktorá nebola pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody; súd zároveň nariadi kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 66 ods. 2 Tr. zák. pri rozhodovaní o podmienčnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa § 66 ods. 3 Tr. zák. ak odsúdený má vykonať viac trestov odňatia slobody, odsúdený môže byť podmienene prepustený najskôr po výkone súčtu pomerných častí uložených trestov podľa odseku 1 písm. a) až c), § 67 ods. 1 a 2 Tr. zák. a celého zvyšku trestu podľa § 68 ods. 2 Tr. zák.

V súvislosti s posudzovaním splnenia podmienok na podmienčnú prepustenie každého odsúdeného, krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že o dĺžke trestu, a teda aj o dĺžke pôsobenia výchovného účinku tohto trestu na odsúdeného rozhoduje súd, ktorý vydal právoplatný odsudzujúci rozsudok. Na druhej strane zákonodarca dobrodením, zakotveným v ustanoveniach o podmienčnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, ustanovil možnosť podmienčného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody za splnenia zákonom stanovených podmienok. Z právnej úpravy tohto inštitútu nepochybne vyplýva, že zákonodarca prezumuje možnosť nápravy páchatel'ov trestných činov v rámci výkonu trestu odňatia slobody do takej miery, že i výkonom tohto trestu po dobu kratšiu, než ju stanovil súd v odsudzujúcom rozsudku, je možné pri správnom výchovnom pôsobení dosiahnuť výchovný účel trestu, teda nápravu páchatel'a trestného činu, aby sa do budúcnosti už nedopúšťal trestnej činnosti aj pri jeho pobyte na slobode. Zákonodarca pritom neurčil povinnosť súdu podmienene prepustiť každého odsúdeného, ale ponecháva na úvahu súdu posúdiť, či výchovný účel trestu odňatia slobody aj kratšieho trvania zapôsobil na toho ktorého odsúdeného v takom rozsahu, že z hľadiska zabezpečenia ochrany spoločnosti nie je potrebné, aby odsúdený vykonal celý uložený trest odňatia slobody. V tejto súvislosti považuje krajský súd tiež za potrebné zdôrazniť, že z hľadiska naplnenia výchovného účelu trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. u osoby, ktorá je vo výkone trestu odňatia slobody prvýkrát, vystupuje do popredia výchovná zložka trestu, na rozdiel od osoby, ktorá je opakovane vo výkone trestu odňatia slobody, u ktorej vystupuje do popredia represívna zložka trestu, keďže u takejto osoby došlo k opakovanému páchaniu trestnej činnosti napriek predchádzajúcemu výkonu trestu odňatia slobody.

Na základe preskúmania správnosti výrokov samotného uznesenia okresného súdu, napadnutého sťažnosťou prokurátora, krajský súd dospel k záveru, že okresný súd v konečnom dôsledku rozhodol správne, keď návrhu odsúdeného o podmienčnú prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vyhovel. Krajský súd považuje za správne závery okresného súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia, na obsah ktorého týmto v podrobnostiach poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, podľa ktorých záverov u odsúdeného sú splnené všetky zákonné podmienky pre podmienčnú prepustenie z výkonu trestu podľa ustanovenia § 66 Tr. zák. Okresný súd správne poukázal na to, že uvedené ustanovenie podmieňuje podmienčnú prepustenie odsúdeného splnením troch podmienok, a to vykonaním trestu v predpísanej dĺžke, preukázaním polepšenia plnením svojich povinností a svojím správaním vo výkone trestu a preukázaním dôvodnej možnosti (nie však nevyhnutnosti) očakávania, že v budúcnosti povedie riadny život, pričom sa prihliada aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa názoru krajského súdu, okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia správne dospel k záveru, že odsúdený splnil formálnu zákonnú podmienku, ktorou je vykonanie zákonom vyžadovanej časti trestu.

Pokiaľ ide o splnenie ostatných zákonných podmienok pre podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, krajský súd považuje za potrebné poukázať na nasledovný obsah odôvodnenia napadnutého uznesenia:

„Splnenie oboch materiálnych podmienok mal súd preukázané najmä z hodnotenia ÚVTOS Dubnica nad Váhom. Je na tomto mieste v prvom rade potrebné konštatovať, že v predmetnom hodnotení nebol odsúdenému vytýkaný žiaden závažný nedostatok týkajúci sa plnenia jeho povinností vo výkone trestu odňatia slobody (prvá materiálna podmienka). Hodnotenie vyznieva pozitívne, v prospech odsúdeného. Pokiaľ boli u odsúdeného v hodnotení konštatované nedostatky v plnení programu zaobchádzania spočívajúce v nekritickej postoji k trestnej činnosti a alkoholovej závislosti, považuje súd za potrebné dať do pozornosti, že jednak odsúdený tak v základnom konaní (priznanie poľahčujúcej okolnosti spočívajúcej v oľutovaní trestného činu), ako aj pred konajúcim súdom, svoju trestnú činnosť výslovne oľutoval a teda tento záver hodnotenia nebol podložený relevantnými listinnými dokladmi a vôbec nie je zrejmé, z akých podkladov ÚVTOS Dubnica nad Váhom pri vypracovaní hodnotenia v tejto časti vychádzal a jednak, ako je zrejmé z odpisu z registra trestov odsúdeného, dňom 06.06.2019 bol prepustený z uloženého ochranného protialkoholického liečenia po tom, ako toto splnilo svoj účel. Nestotožnil sa preto konajúcim súdom s konštatovanými nedostatkami. Zároveň súd zastáva názor, že ani tieto konštatované nedostatky automaticky nepredurčujú odsúdeného k ďalšiemu páchaniu trestnej činnosti do budúcnosti.

Odsúdený pri výkone trestu preukázal svoje polepšenie, síce nebol disciplinárne odmenený, ale nebol ani disciplinárne potrestaný. Tiež je z hodnotenia ÚVTOS Dubnica nad Váhom zrejmé, že voľný čas vie odsúdený tráviť zmysluplne, má vytvorené riadne (i pracovné) návyky. Odsúdený taktiež čiastočne plní stanovený program zaobchádzania. Z hodnotenia ÚVTOS Dubnica nad Váhom v jeho súhrne vyplýva, že výkon trestu odňatia slobody bol odsúdenému dostatočným ponaučením, aby v budúcnosti viedol riadny život, zaradil sa do spoločnosti a venoval sa svojej rodine, čo vlastne pred súdom prezentoval aj sám odsúdený. V tejto súvislosti súd zdôrazňuje, že z hodnotenia ďalej vyplýva, že odsúdený s rodinou udržiava pravidelný kontakt, čo z hľadiska resocializácie odsúdeného je treba vyhodnotiť v prospech splnenia druhej materiálnej podmienky podmiennečného prepustenia. Je tiež potrebné záverom dať do pozornosti, že ohľadne odsúdeného sa nejedná o mnohonásobného recidivistu, vo výkone trestu odňatia slobody je totiž prvýkrát a odsúdený bol doposiaľ len trikrát, pričom ohľadne jeho prvého odsúdenia z dávnej minulosti sa na neho navyše hľadí, ako keby odsúdený nebol. Súčasťou spravodlivosti v jeho prípade je nepochybne i možnosť dostať druhú šancu dokázať spoločnosti, že svoj zámer do budúcnosti viesť riadny život myslí vážne. Prihliadnuc na uvádzané skutočnosti a tiež na charakter odsúdeným spáchanej trestnej činnosti a ústav, v ktorom vykonáva uložený trest odňatia slobody, dospel súd k záveru, že u odsúdeného bola daná dostatočná záruka, že bude na slobode viesť riadny život.

Preto súd aplikujúc § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. vyhovel návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a súčasne mu podľa § 68 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu 12 mesiacov, ktorú vzhľadom na osobné pomery odsúdeného, spáchanú trestnú činnosť a ostávajúcu dobu výkonu trestu odňatia slobody, považoval za dostatočnú. Pre posilnenie účelu dovŕšenia nápravy odsúdeného na slobode počas skúšobnej doby tiež nariadil nad odsúdeným probačný dohľad 12 mesiacov za súčasného ustanovenia zákazu v skúšobnej dobe požívať alkohol a iné návykové látky.

Podľa názoru krajského súdu v tejto časti odôvodnenia napadnutého uznesenia okresný súd dal všetky odpovede na otázky rozhodné z hľadiska posúdenia splnenia zákonných podmienok pre podmiennečné prepustenie odsúdeného a podľa názoru krajského súdu dal aj odpovede na zásadné otázky nastolené v dôvodoch sťažnosti prokurátora, pričom argumentácia okresného súdu nielenže má úplnú oporu v obsahu spisového materiálu, ale dáva jasné a zrozumiteľné odpovede aj na argumentáciu prokurátora v dôvodoch jeho sťažnosti.

Z dôvodov sťažnosti prokurátora podľa názoru krajského súdu vyplýva, že prokurátor namieta správnosť záveru okresného súdu ohľadne možnosti očakávať, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život s poukazom na závery hodnotenia a stanovisko riaditeľa ústavu k žiadosti odsúdeného. Podľa názoru

krajského súdu okresný súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo nie je možné stotožniť sa s negatívnym odporúčaním ústavu, ktoré odporúčanie aj podľa názoru krajského súdu s poukazom na poznatky o správaní sa a konaní odsúdeného počas doterajšieho výkonu trestu vyznieva formalisticky.

Pokiaľ ide o prokurátorom namietané rizikové faktory u odsúdeného, podľa ktorých sa podľa jeho názoru nedá prijať záver o tom, že sa odsúdený skutočne napravil a dôvodne od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, krajský súd sa s dôvodnosťou tejto námietky prokurátora v dôvodoch jeho sťažnosti nestotožnil.

Podľa názoru krajského súdu okresný súd v danom prípade správne zistil a vyhodnotil skutočnosť, že na odsúdeného je prvýkrát pôsobené výkonom trestu odňatia slobody, kedy do popredia vystupuje prevýchovná zložka výkonu trestu tak, ako to má na zreteli aj účel inštitútu podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa názoru krajského súdu okresný súd správne vyhodnotil aj otázku zistenej čiastočnej kritickosti odsúdeného k trestnej činnosti. K tejto otázke krajský súd považuje za potrebné uviesť, že vo všeobecnosti z nekritickosti odsúdeného k svojej trestnej činnosti vo vzťahu k miere rizika novej budúcej recidívy nemožno automaticky vyvodzovať absenciu naplnenia výchovného účinku trestu u odsúdeného v zmysle § 34 ods. 1 Tr. por. Podľa názoru tohto senátu krajského súdu je potrebné rozlišovať medzi nekritickosťou z dôvodu subjektívneho pocitu odsúdeného z nespravodlivosti odsúdenia a z nekritickosti z dôvodu neúcty odsúdeného k záujmom chráneným Trestným zákonom, majúcom podklad v osobnosti odsúdeného. Okresný súd v napadnutom rozhodnutí správne konštatoval, že odsúdený sa v základnom konaní k trestnej činnosti priznal a túto úprimne oľutoval, čo vyplýva z priznania mu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák. v prípade oboch odsudzujúcich rozhodnutí.

Pokiaľ ide o ďalšie prokurátorom namietané rizikové faktory u odsúdeného, podľa ktorých sa podľa jeho názoru nedá prijať záver o tom, že sa odsúdený skutočne napravil a dôvodne od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, krajský súd sa s dôvodnosťou týchto námietok prokurátora v dôvodoch jeho sťažnosti nestotožnil. Krajskému súdu nie je zrejmé, odkiaľ prokurátor odvodil, že „podľa tvrdenia zástupcu ústavu možno aj naďalej dedukovať, že odsúdený má výrazné rezervy v správaní sa, kontrole emócií, čoho následkom môže byť nezvládnutie kontroly v správaní sa pri záťažových psychických situáciách“. Krajský súd v tejto súvislosti uvádza, že obsahom predloženého spisového materiálu je jednak hodnotenie odsúdeného riaditeľom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom (viď č.l. 13) a jednak vyjadrenie zástupcu tohto ústavu na verejnom zasadnutí, ktorý uviedol, že od vypracovania hodnotenia nedošlo v prípade odsúdeného k žiadnym zmenám. Krajský súd konštatuje, že z písomného hodnotenia riaditeľa ústavu nevyplývajú žiadne jeho poznatky z obdobia počas výkonu trestu odsúdeného, kde by sa akokoľvek prejavilo „rizikové správanie“ namietané prokurátorom v dôvodoch sťažnosti. Práve naopak, v hodnotení sa konštatuje, že v Ústave na výkon väzby Leopoldov neboli zaznamenané žiadne nedostatky, odsúdený bezproblémovo absolvoval aj nástupný oddiel v ústave na výkon trestu, jeho správanie a vystupovanie je slušné, príkazy, nariadenia plní na požadovanej úrovni. Konfliktné situácie nevyvoláva. Keďže ani z písomných dôvodov sťažnosti prokurátora a ani z hodnotenia riaditeľa ústavu nie je zrejmé, ako sa vysporiadali s uvedenými zistenými skutočnosťami pri vyvodzovaní svojho záveru o rizikách u odsúdeného, krajský súd považoval tieto závery prokurátora a riaditeľa o rizikách recidívy odsúdeného na základe jeho správania sa za nepreskúmateľné a nemajúce oporu v konkrétnych poznatkoch o správaní sa odsúdeného počas výkonu trestu.

Krajský súd považuje za potrebné uviesť, že trestná činnosť, pre ktorú odsúdený vykonával trest odňatia slobody, bola spáchaná na manželke odsúdeného, s ktorou počas výkonu trestu nadviazal kontakt, ktorá ho podporovala, a ktorý stav vyhodnotil ústav napriek opakovanej trestnej činnosti odsúdeného ako revitalizovaný. Podľa názoru krajského súdu, uvedená skutočnosť podporuje predpoklad, že odsúdený, ktorý je prvýkrát vo výkone trestu odňatia slobody, bude po prepustení viesť riadny život.

Pokiaľ ide o prokurátorom namietané nadužívanie alkoholu odsúdeným a bagatelizovanie problémov s alkoholom, krajský súd považuje za správny záver okresného súdu v tom smere, že pre posilnenie dovŕšenia nápravy odsúdeného na slobode, tomuto nariadil probačný dohľad za súčasného uloženia zákazu požívať alkohol a iné návykové látky v 12-mesačnej skúšobnej dobe. Uložený zákaz tak aj podľa

názoru krajského súdu dáva dostatočný podklad pre záver, že odsúdený bude na slobode viesť riadny život.

Napriek tomu, že krajský súd považoval napadnuté uznesenie okresného súdu za vecne správne, dospel k záveru o potrebe zrušiť napadnuté uznesenie pre formálne chyby vo výrokovej časti napadnutého uznesenia. Pozornosti krajského súdu neušlo, že výrok napadnutého uznesenia obsahuje zrejme nesprávnosti a to v časti označenia rozhodnutia, z výkonu trestu ktorého sa odsúdený podmiennečne prepúšťa, keď okresný súd nesprávne označil toto rozhodnutie ako trestný rozkaz Okresného súdu Prievidza sp. zn. OT/40/2020 zo dňa 21.02.2020, keď správne mal uviesť trestný rozkaz Okresného súdu Trnava. Okresný súd pochybil aj v označení spisovej značky uznesenia Okresného súdu Trnava sp. zn. OT/129/2018 zo dňa 18.5.2020, keď vo výroku uviedol zjavne nesprávne sp. zn. OT/120/2018. Preto na základe sťažnosti podanej prokurátorom, krajský súd toto formálne pochybenie napravil tak, že napadnuté uznesenie podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. v celom rozsahu zrušil a sám rozhodol o podmiennečnom prepustení odsúdeného tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.